

Sygn. akt IX Ka 455/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Sędziowie: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

SSO Lidia Rogala (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 roku

sprawy M. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny

z siedzibą we Włoszczowie

z dnia 6 lutego 2014 roku sygn. akt VII K 525/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że za przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

IX Ka 455/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą we Włoszczowie z dnia 6 lutego 2014 roku oskarżonego M. K. uznano za winnego tego, że: w okresie od 1 lipca 2013 roku do 16 lipca 2013 roku w Ł. i W. działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu popełnił dwa przestępstwa niestosowania się do orzeczonych przez sąd zakazów prowadzenia rowerów w ten sposób, że:

- w dniu 1 lipca 2014 roku w Ł. nie zastosował się do orzeczonych wobec niego wyrokiem b. Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 3 listopada 2011 roku sygn. akt IIK 510/11 zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat, wyrokiem b. Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt IIK 596/12 zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat oraz wyrokiem b. Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 18 grudnia 2012 roku sygn. akt IIK 672/12 zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat;

- w dniu 16 lipca 2013 roku na ul. (...) we W. nie zastosował się do orzeczonych wobec niego wyrokiem b. Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 3 listopada 2012 roku sygn. akt IIK 510/11 zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat, wyrokiem b. Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt IIK 596/12 zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat oraz wyrokiem b. Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 18 grudnia 2012 roku sygn. akt IIK 672/12 zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat, tj. popełnienia ciągu przestępstw z art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie powołanych przepisów wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 841 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu. Ponadto zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonego zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażącą niewspółmierność(surowość) kary wymierzonej oskarżonemu za przypisany mu ciąg przestępstw, wynikającą z niezastosowania warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności skutkiem przecenienia stopnia winy, nieuwzględnienia okoliczności o charakterze łagodzącym, co powoduje, że wymierzona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przekracza stopień zawinienia, stanowi nadmierną dolegliwość dla oskarżonego i jest nieuzasadniona z punktu widzenia celów kary.

Podnosząc powyższy zarzut skarżąca wносиła o zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna i skutkowała zmianą zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze. Autorka apelacji nie kwestionowała ustaleń faktycznych co do faktu popełnienia zarzucanych przestępstw przez oskarżonego i istotnie ustalenia poczynione przez Sąd w tym zakresie nie budzą żadnych wątpliwości.

Ma rację skarżąca podnosząc, że wymierzona oskarżonemu kara za przypisany ciąg przestępstw razi surowością wobec tego, że nie uwzględniła w sposób należyty okoliczności łagodzących, których nie sposób pominąć przy rozważaniach co do rodzaju i rozmiaru kary, w myśl dyrektyw z art. 53§ 1 i 2 kk.

Jak to podkreślono w pisemnych motywach wyroku dla Sądu najistotniejsze znaczenie miał stopień winy i szkodliwości społecznej czynów, przy czym tenże stopień winy Sąd ocenił, że nie jest szczególnie wysoki przy uwzględnieniu opinii psychiatrycznej dotyczącej stanu zdrowia psychicznego i zdolności do rozpoznania czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem. Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono jedynie przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Jednym z wyznaczników kary przewidzianych w art. 53 § kk są właściwości i warunki osobiste sprawcy. Jak wynika z opinii psychiatrycznej oskarżony cierpi na zespół psychoorganiczny pourazowy, rozpoznano u niego pierwotne upośledzenie umysłowe lekkie. Biegli zaopiniowali, że w czasie czynów oskarżony miał ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem ale nie w stopniu znacznym. Nie sposób również pominąć, że w stosunku do oskarżonego zapadło orzeczenie w odrębnym postępowaniu o częściowym ubezwłasnowolnieniu, co wskazuje na potrzebę udzielania mu pomocy ze strony innych osób.

W tej sytuacji kara pozbawienia wolności za przypisany mu ciąg przestępstw nie jest celowa ani uzasadniona. Pobyt w zakładzie karnym nie jest w stanie wpłynąć na osobę oskarżonego ani w sposób wychowawczy ani zapobiegawczy.

Mając to na uwadze należało zmienić zaskarżony wyrok i wymierzyć oskarżonemu za przypisany ciąg przestępstw karę grzywny przy zastosowaniu przepisu art. 58 § 3 kk. Kara ta jest w stanie spełnić cele, o których mowa w art. 53 § 1 kk, a ponadto jest wystarczająca przy uwzględnieniu stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów.

Wobec tego, że koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym nie zostały uiszczone w żadnym zakresie należało je zasądzić na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o adwokaturze w zw. z §19 rozporz. Ministra Sprawiedliwości z 28.09. 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(DZ.U. z 2013r. poz. 461). Równocześnie na podstawie art. 624 § 1 kpk należało zwolnić oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym z uwagi na jego sytuację zdrowotną oraz wysokość renty, z której się utrzymuje.

SSO Ewa Opozda-Kalka SSO Aleksandra Babilon-Domagala SSO Lidia Rogala